

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Da Flaget faldt

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Da Flaget faldt", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VI*, 1905-, s. 200. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg06tom-shoot-workid56384/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VI

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Da Flaget faldt.

I Guld og glødende Purpur sank Solen dybt i Vest, langt ude over det uendelige Hav, hvor Øjet ikke mødte nogen Kyst, og Øret ingen anden Lyd end lange, taktfaste Dønninger, som dovent rullede ind over Trankebars sandede Kyst.

Dagen havde været brændende hed, Luften havde glødet som Ild; men nu strøg fra Havet den friske Aftenbrise ind over Land og kaldte de brune Hinduer frem af deres Hytter, de hvide Europæere ud paa deres Verandaer eller op under Solsejlet paa Husenes flade Tage. Kun faa vovede sig videre, og derfor laa den lange, grønne Kyst, som yderst flød ud i hvide, bølgende Sandtæpper, øde og forladt.

Tæt nedan for Fortets yderste Bastion var der mellem Bambusstænger spændt et spraglet Solsejl, der med sine hvide og røde Striber mindede om en kinesisk Parasol. En Hængekøje af Bast svingedes langsomt frem og tilbage af en slank, alvorlig Hindu i snehvid Dragt, med højrodt Vaabenbælte. Gemt i Køjen laa en ung Mand i dansk Søofficersuniform, dampende med Velbehag af Hukaens lange Rør, der som en Slange ringlede sig hen over det Tigerskind, hvorpaa Hukaens sølvbeslagne Vandbeholder og Glødeskaalen hvilede.

Den unge Sømand syntes at nyde sin Pibe med stort Velbehag; thi han strakte sig magelig i det elastiske Net og sendte den ene blaalige Røgsky efter den anden ud i Aftenvinden, der førte dem bort som bristende Ringe. En flygtig Jagttager vilde have troet, at han ganske overgav sig til Tropernes dolce far niente; men havde man kunnet læse hans Tanker, da var man kommet langt tilbage i Tid og Rum, vidt frem i Alvor og Energi. De fo'r med Rigsadmiral Ove Gjedde paa Kristian den Fjerdes Skibe til Ceylons Bjerge, hvor engang det danske Flag havde vajet, og derfra til Indiens lave Kyst, hvor Dannebrog endnu bredte sin røde Korsdug ud mod den mørkeblaa Aftenhimmel.

Hans Blik søgte denne Himmel og dotte Flag. Hvor tegnede det sig dog let og luftigt deroppe paa Fortets smækre Flagstang! Hvor smældede det ikke frit og stolt, som om det aldrig skulde falde!

Som det halve af en ildrød Maane sank Solen dybt i Vest. Dens sidste Lysskær fo'r i et mægtigt Straalebundt op mod Himlen, og i denne glødende Belysning blev Flagets Dug dobbelt rød, dets hvide Kors tidobbelt skinnende. Han stirrede op imod det, og hans forhen sorgløse Træk gik over i dyb Alvor.

„Hvorfor søger du, Herre? — Hvorfor bliver dit Ansigt mørkt?“ spurgte den slanke Hindu og saa' bekymret paa ham.

„Ak, Samanta Tschandra,“ svarede den unge Sømand, „det forstaar du ikke, og det vilde kun nytte lidet at forklare dig det.“

„Jeg fatter godt min Herres Tanker, naar blot han vil lade dem flyve som Ord,“ svarede Hinduen med urokelig Alvor.

„Nu vel, Samanta, jeg er bedrøvet, og jeg skal sige dig hvorfor. Det Flag, som vajer hist oppe, har vajet der i over to Hundrede Aar. Den Konge, som lod det hejse, var en af Danmarks bedste, og

den Sømand, der førte det hertil fra fjerne Kyster, var af min Slægt — jeg bærer endnu hans Navn. Hans Konge havde store Planer. Langs hele Indiens rige Kyster skulde Dannebrog vaje, og hvad vi hjemme havde tabt i blodige, unyttige Kampe, det skulde vindes tilbage her.“

„Og hvorfor skete det ikke?“ spurgte Samanta og fæstede sine melankolske Øjne paa Flaget.

„Hvorfor? — Fordi vi Danske aldrig kan blive enige om noget. Ser du, Samanta, de store Rajaher, som skulde have hjulpet Kongen, forraadte ham og Landet. De rige Købmænd, hvis forfaldne Paladser du ser deroppe, tænkte kun paa Guld, men ikke paa Hæder. Og da Gullet fra Indien flød som Sandet her ved Kysten, da kom Briterne, brændte vor By, tog vore Skibe, delte vort Rige og bragte Armod over, hvad vi beholdt. Og til de samme Briter sælger vi i Morgen den sidste danske Fodsbred af indisk Land. I Morgen falder Flaget for sidste Gang — derfor er jeg bedrøvet; men det kan du ikke forstaa, Samanta Tschandra.“

Hinduen vilde svare; men i det samme sank den sidste blodigrøde Rand af Solskiven ned under Havet, og han bøjede sig imod den, med Hænderne korslagte over Brystet. Ud fra Fortets Ringmur fo'r en lysende Flamme, et Kanonskud forkyndte, at Dagen var endt, og medens den hvide Kruddamp hvirvledes ind over Fortet, sprang den unge Søofficer hurtigt ud af Hængekøjen, rettede sig militærisk, og førte Haanden til Huen med Blikket fæstet mod Flaget.

I samme Øjeblik sank det langsomt. — Retræstens Hornsignal sendte sine Malmtoner ud over den tavse Strand.

„Hvorfor hilser du saaledes, Herre? Er det Flag din Dewa?“ spurgte Hinduen.

„Nej, Samanta, det er ikke min Gud; men det

Flag er mit Land, mit Folk og dets Minder. I Hinduer har ikke noget saadant; men Flaget er for os, hvad Solen er for eder.“

„Meget rigtig, Herre! Jeg forstaar fuldt vel eders Tanker,“ svarede Samanta Tschandra.

Den unge Sømand stod et Øjeblik tavs, saa kastede han sig med et pludseligt Spring atter i Køjen og sagde med brat Overgang: „Tænd min Huka, Samanta! Nu taler vi ikke mere om det.“

Hinduen bøjede sig ned og lagde en Glød i Hukaen med den Tang, der laa tværs over Glødeskaalen. Saa svingede han atter Køjen frem og tilbage i ærbødig Tavshed — hans Herre vilde det jo saa.

Den luerøde Straalglorie, hvormed Solen havde farvet den vestlige Himmel, gik over, først i Guld, saa i matte kobberøde Tinter, der ligesom opsigedes af Havet. Mørket kom, hurtigt vældende, som bares det ind mod Land af de lange, mægtige Dønninger, der steg og sank i rytmisk Takt; men alt, som Mørket faldt, skiftede disse lange Bølger paa en vidunderlig Maade Farve og Form. Det var som løb der lysende Luer hen over deres Skumkamme, som brød der Flammer igennem dybere nede, snart svovlblaa, snart tindrende i røde Lyn, der, hist enkelte, her i hele Bundter gennemglødede Vandet, for som skinnende Raketter at kastes i Land og slukkes i Sandet. Maanen kom frem. Dens halve, sølvbelyste Flade laa som et Agern i sin mørke Skæl, og i dens hvide Skær tonede Fortet mere højt, Havet mere uendeligt, og Bølgenes hvide Kamme fik et vidunderligt Dobbeltlys af Maaneglansen foroven og Føstorfunkernes urolige Flimren, der øgedes af Brisen fra Havet.

Men Gjedde gav ikke Agt derpaa. Fra Barn havde han været vant til disse tropiske Nætter, og Bølgenes Tindren, Maanens Straaler, de store Aften-

sværmeres tavse Leg omkring Solsejlet gled ham ubemærkede forbi. Han syntes at glide dybere og dybere ind i sine Drømme; men pludselig kastede han Hukaens Sølvspids heftig fra sig, rejste sig op og sagde: „Saa tal dog, Samanta, tal! Hvorfor siger du ikke noget?“

„Åk, Herre,“ svarede Hinduen, „hvad skal jeg sige?“

„Lige gyldig hvad — blot noget! Er der intet nyt fra Torvet? Tal blot, Samanta! Sig, hvad du vil.“

Hinduens Øjne funkede. Han gjorde et Spring hen imod den unge Officer og sagde med dæmpet Stemme: „O, Herre! Der er nyt, meget nyt. Mændene fra Tillali vil ikke være Engelskmænd. Ingen dansk Trankebarmand vil være det. O, Herre, vil du laane min Fader Øre? Mændene i Porejar er ikke glade. Deres Kvinder græder, deres Børn er tavse, og Engelskmandens Bomuldsklud vil blive flænget af dem, naar Korsflaget synker.“

„Raser du, Samanta?“ raabte Gjedde og var i ét Spring ude af Køjen. „Vil I gøre Oprør? — Gaa! Hent din Fader! Hent Mændene fra Tillali, fra Porejar og de ældste Hindumænd fra Byen. Lad dem komme herved. Jeg maa tale med dem straks — skynd dig!“

Samanta stirrede forbavset paa sin Herre. Der gik en dyb Skygge af Sorg over hans Ansigt, et Udtryk af oprigtig Kummer. Men han tav og gik.

Den unge Officer stod et Øjeblik som forstenet og stirrede efter ham. Saa strøg han sig over Panden og mumlede: „Hvad er det? Denne Flok af Børn! — Nej, det er umuligt! Det maa ikke ske! — Lad dem sørge; men lad dem leve!“

Hans Øjne vedblev at følge Samanta, hvis hvide Skikkelse nu tabte sig i en af de mørke, trange Gyder. Saa fløj hans Blik mod Fortet, hvis blanke Kanoner skinnede i Måneglansen, og hvor det ene

Lys tindrede efter det andet. Der syntes at være et usædvanligt Liv deroppe. Højrestedede Stemmer, overgiven Latter blandede sig med Klang af Guitar og Mandolin. Brøgede Lygter hejsedes op under det hvide Telt paa Flagbatteriet. Mørke Hinduer med hvide Turbaner bar flammende Puncheboller ud. Folkene deroppe flokkedes om Bordene, og snart klang det i Kor ud over den stille Strand:

Jeg lever rolig og munter her,
Saa lunt i Jordklodens anden Ende;
Min Flaske halv kun uddrukket er,
Og nyssens lod jeg min Pibe tænde;
Og naar jeg drikker og naar jeg smøger,
Jeg kæk med Skæbnens Orkaner spøger:
Ski — ol — ski — dol!

„De sørger ikke,* mumlede den unge Sømand.
„De har ingen Tanker!“ —
Og som Svar lød det fra Flagbatteriet:

»Nej, hvorfor skulde jeg plage mig
Med sorte Griller og mørke Tanker?
Vor Verden er, som man ta'er den sig;
Jeg Roser mellem dens Torne sanker — —

Mere hørte han ikke. Bag ved ham klang en vild, sønderreven Melodi — den Sørgesang, hvormed Hinduerne følger deres døde til Baalet.

Han vendte sig om. I en stor Kreds stod Mændene fra Tillali og Porejar sammen med de ældste Hindumænd fra Trankebar By. Maanen lyste over deres furede, bekymrede Aasyn, skinnede hen over disse Bronzestatuer, der langsomt bøjede sig mod Jorden med magre, korslagte Arme.

Musikken tav, og den ældste af Mændene, en graaet Hindu med rød og hvid Turban traadte frem og rakte Gjedde en lille Lotusblomst i drevet Guld.

Derpaa bøjede han sig dybt og sagde: „Herre fra det store Skib! Vi er komne til dig, fordi vi har kendt dig fra du red paa vore Arme til du fo'r over Havet til det hvide Land. Dit Hjerte banker med vort. Du forstaar vor Tale, vore Tanker er dine, og du vil bringe dem til den rette Rajah; thi han paa Fortet forstaar os ikke. Hvorfor vil vor Rajah sælge os som Kvæg? — Betaler vi ham ikke Skat nok, vil vi give mere, men sælge os, maa han ikke. Han gør Synd derved — Synd mod os og Synd mod sig selv; thi det er ham ikke værdigt. Da vi hørte hans Tromme forkynde, at han vilde sælge os, græd alle danske Trankebarmænd, og vore Kvinder blev tavse. Der var Graad i hver Bungalo, Taarer i hvert Barns Øje, og vi græd meget, meget Vand. Vi vil ikke blive engelske Trankebarmænd og bankes med Stokke. Vi vil kun se det røde Flag med det hvide Kors, og naar de i Morgen hejser Katunstjernen paa Dansborg Fort, river vi den ned og jager den engelske Rajah tilbage til den Bungalo, hvor han hører hjemme.“

Gjedde havde med stigende Forbavselse hørt paa Hinduens Tale. Han vidste vel, at der trindt om i Kolonien herskede stor Uvilje mod Briterne, men at den kunde stige til ligefrem Oprør, havde han ikke tænkt sig. Hinduens Ord, denne trofaste Hengivenhed for en Nation, som de nu i over to Hundrede Aar havde været knyttede til, rørte ham dybt.

Han bøjede sig for ham, med Armene over Kors og svarede: „Gamle Sandri, hæderlige Olding, og I Mænd fra Trankebar, Tillali og Porejar! Jeg har hørt eders Tanker, og mit Hjerte græder med eders. Men hvad mit Lands Konge har besluttet i sit Raad, staar saa fast som var det bestemt af Brahma selv — intet er i Stand til at forandre det. Gaa hjem, og hold eder rolige, hver i sin Hytte; thi I er i Færd med at begaa en stor Daarskab. Kan Myggen

sparke til Elefantens Fod, og kan Skyen befale Vinden, som jager den? Gaa hjem og hold eder rolige der, thi ellers vil det store Skib vende sine Kanoner mod Land, de engelske Sepoyer drager deres Sværd, og der vil ikke blive Liv, men kun Lig tilbage i eders Hytter. Jeg har talt, og beder Brahma være med eder.“

De mørke Hinduer stod et Øjeblik tavse. Saa højede de sig alle dybt mod Jorden, og idet de rejste sig, brød Klagesangen vild og skærende frem som et Kor om Baalets Flamme. Paa et Tegn af Sandri hilste de til Afsked, og over det hvide Sand drog de mørke Skikkelser atter tilbage til Byen under disse Toner, som Gjedde kendte saa godt — Sorgens og Fortvivlelsens Melodi. Men oppe fra Flagbatteriet lød Puncheglassenes Klinken, og et mægtigt Kor brølede ud i den stille Nat:

Saa tilkommer mig med Rette
Et fortræffligt Monument,
Som man over mig skal sætte,
Thi jeg har det vel fortjent;
Med den Gravskrift ovenover,
Som skal sættes paa Latin:
»Under denne Tønde sover,
Et forfyldt, fordrukkent Svin!«

Den unge Løjtnant saa' med et Udtryk af dyb Foragt op mod Fortet. Saa vendte han sig mod sin mørke Tjener og sagde: „Ja, Samanta! Den Gravskrift passer. Mine kære Landsmænd er nogle store Bæster.“

„Ak, Herre, det maa I ikke sige. Ingen maa kaste Skarn paa det Folk, hvortil han hører, og de Danske har altid været gode mod os fattige Hinduer.“

Gjedde fik Taarer i Øjnene. Med et rask Tag løsnede han sin Dolk, rakte Hinduen den og sagde: „Tag den, Samanta! Jeg behøver den ikke mere — dine Landsmænd vil se Flaget falde i Fred.“

„O, Tak, Herre!“ raabte Samanta og greb knælende den Dolk, hvorpaa det danske Vaaben funkede. „Større Gave kunde du ikke give mig!“

Den næste Dag strømmede alle, unge og gamle, Mænd, Kvinder og Børn fra de snævre, smudsige Gyder op under Fortets hvide Mure. Fra Flagbatteriet vajede Dannebrog lyst og let, smældede med sine spidse Flige i den friske Brise, som det nu havde gjort i over to Hundrede Aar.

Men nede i Fortets Gaard var der Alvor i hvert Træk. Urokkelige stod de trankebarske Sepoyer i deres røde Trøjer langs Fortets hvide Mur. Med deres danske Borger-Chakoter og indiske Tøfler dannede de en grel Modsætning til de lette, engelske Marinesoldater, som stod i Linie over for dem.

Fortets store Portfløje aabnede sig. De to Guvernører traadte frem mellem Rækkerne. Geværerne præsenteredes, Ratifikationen oplæstes, og idet den danske Guvernør overrakte den engelske Fortets Nøgler, klang Tonerne af „Kong Kristian stod ved højen Mast“ ud over Forsamlingen. Da den sidste Genlyd kastedes tilbage fra Fortets Mure, faldt et Skud — saa et til, og under Salutten firedes Flaget langsomt ned, ombølget af hvide Krudttaager — ikke Kampens, ikke Sejrens!

Uden for Fortet lød Klagesangen. Den tonede uhyggelig højt; blev vildere og vildere. Da vinkede den engelske Guvernør. En Trommehvirvel buldrede løs. Marinesoldaterne trak op paa Flagbatteriet, Kanonerne tordnede paa ny, Krudtrøgen hvirvlede i Vejret, og medens Geværerne rystede i de gamle

Sepoyers Hænder, fløj Britannias mangefarvede Handelsflag til Vejrs.

Handelen var sluttet — Trankebar solgt!

Sent paa Aftenen sad den danske Guvernør alene paa sin Veranda og stirrede ud mod Skibene, som havde travlt med at tage de sidste Kasser og Kister om Bord. Bordet foran ham flød med Dokumenter og Protokoller, og paa en af disse laa et Sølvkors i Dannebrogens rødbvide Baand. Hans Blik faldt paa det — det havde han rent glemt.

Han ringede, og Samanta Tschandra traadte ind. Han bøjede sig dybt, idet Guvernøren rejste sig og gik hen imod ham.

„Se der! Min Konge har givet mig dette Hæders-tegn og befalet mig at give det til den Mand, der har tjent os troest. Denne Mand er du, Samanta Tschandra!“

Hinduen bøjede sig endnu dybere; men idet han rejste sig, gjorde han en afværgende Bevægelse. Han saa' ligefrem forskrækket ud.

„Hvad skal det sige?“ spurgte Guvernøren barsk.

„Ak, Herre! Jeg tør ikke bære det. Brahma vil vredes paa mig,“ svarede Samanta ydmyg.

„Ja, jeg tænkte det jo nok! Men i Danmark har man ikke tænkt derpaa. — Naa, det var jo kodeligt. — Er der ellers noget, du ønsker dig, Samanta, saa tal!“

„Tør jeg tale frit, Herre?“ spurgte Hinduen med tindrende Øjne.

„Ja vist tør du saa; men skynd dig lidt — jeg har meget travlt i Aften.“

„Ak, Herre, jeg véd ikke, hvorledes jeg skal bede.

Jeg tør næppe tænke det — endnu mindre sige det højt,“ stammede Samanta.

„Saa hvisk mig det, for Pokker! Men lad det faa en Ende med disse mange naragtige Omsvøb. Naa — hvad vil du? Ud med Sproget!“

Samanta lagde sine Læber til Guvernørens Øre og hviskede noget med et Udtryk som et Barn, der venter at faa nej.

Næppe havde Guvernøren hørt de første Ord, før han heftigt udbrød: „Men er du pinegal, Samanta! Hvor tør du bede om det? Det er jo ikke mit!“

„Ak Herre,“ svarede Hinduen og foldede Hænderne. „Giv mig det — nu bryder jo ingen sig mere derom!“

Guvernøren stod et Øjeblik tvivlraadig; men da han saa' Hinduens mørke, bedende Øjne hvile paa sig med et næsten forvivlet Udtryk, sagde han: „Hør mig, Samanta! Hvad du her har sagt, har jeg ikke hørt. — Jeg har glemt det — forstaar du? Jeg giver dig det ikke, fordi jeg ikke kan; men skulde det blive borte — forsvinde — — naa, saa skal jeg ikke spørge derom, og naar jeg ikke spørger, spørger ingen.“

„Tak, o Herre! Det er mere end mit Liv, aldrig skal det vige fra mig,“ jublede Samanta og var i ét Spring ude af Verandaen.

„Løjerlige Børn, disse Hinduer?“ mumlede Guvernøren. „Gud maa vide, hvad han vil med det?“

Da Skibene den næste Morgen lettede, var Stranden sort af Hindumænd og Kvinder, som vilde sige de Danske det sidste Farvel. Langt ude i Brændingen stod paa en fremragende Sten en høj, slank Hindu og viftede med sin hvide Turban, som han havde rullet op som et Slør. Det var Samanta Tschandra. Gjedde saa' ham, viftede igen og tænkte, at det var for sidste Gang.

Saa gik Aarene — mange Aar — henved tredive. Den unge Løjtnant var nu Kommandør, Trankebar-Livet en Række Minder, og Samanta Tschandra en halv forglemt Skygge i disse, en Skygge, som Kommandøren ikke tænkte paa, da Fregatten „Dannebrog“ løb ind paa Singapurs Red, hilset af Kanon-skud og omsværmet af de indfødtes Baade.

Der var en Raaben og Skrigen, en Trængsel og et Mylder nede ved Havnen, som næsten forhindrede Kommandørens Palankin i at komme frem, da han opad Formiddagen havde ladet sig ro i Land for at hilse paa den danske Konsul. Oppe i den store Handelsgade, hvor de hvide, paladslignende Købmandshuse laa, blev Trængselen næsten værre. Palankinen standsedes hvert Øjeblik, og utaalmodig sprang Kommandøren ud, for at fortsætte Vejen til Fods.

Men dette var, om muligt, endnu vanskeligere. Karrer, forspændte med Okser, Vogne med Æsler, Lastdragere og Kulier tumledes mellem hverandre, og tvang ham ind i en bred Sidegade, hvor de grønne, af slanke Søjler baarne Verandaer omsluttedes af prægtige Haver med duftende Blomster. Det var de rige, indiske Købmænds Handelskvarter, han var kommet ind i.

Kommandøren fulgte en af de lange, skyggefulde Alleer af Hibiscus og Mangotræer, og standsede ved en forgyldt Gitterport for at orientere sig.

Da rørte en ved hans Arm. Han vendte sig om, og foran ham stod en høj, mørk Hindu i sin hvide Musselins Kaftan og med et Skæg, der næsten naaede til Bæltet. Paa Hovedet bar han en hvid og rød Silketurban med ivævede Guldblomster.

„Kender du mig?“ spurgte han med blid Stemme.

„Nej,“ svarede Kommandøren forundret. „Jeg kender eder ikke.“

„Saa er din Hukommelse kort, som den danske

Sommer,“ sagde Hinduen med et sørgmodigt Smil, „og koldt er dit „Eder“ mod mit „Du.“

„Men hvem er du da?“ spurgte Kommandøren forvirret, medens han i Tankerne gennemløb alle de Navne, han kendte fra sine indiske Ture.

„Vil du vide det, saa vær min Gæst til Solen synker. Et Navn er kun en Klang. Det er din Erindring, jeg vil vække, saa siger du Navnet selv.“

Han skred langsomt foran sin Gæst, som fuld af Forbavselse fulgte efter. En skyggefuld Løvgang gennem en af tropiske Pragtblomster opfyldt Have førte op til en kølig Marmorveranda, hvor et Springvand plaskede i en mægtig Kumme af kostbar Porfyr. To sorte Tjenere kom ud, gjorde deres Salam i dybe Bøjninger, børstede Støvct af Kommandørens Fødder, og førte ham gennem en Række af Værelser, hvor persiske Tæpper, indiske Musseliner og kinesisk Silke dannede Baggrunden for Opsatser af Ceylons sølvindlagte Sandeltræ, der bar indiske Vaaben og gyldne Gudebilleder fra Bangkoks Pagoder.

„Kender du mig nu?“ spurgte Hinduen atter.

„Nej,“ svarede Kommandøren. „Jeg véd ikke, hvem du er, men sig mig det. Uvisheden er mig pinlig. Sig det, eller jeg forlader dit Hus.“

„Du skal sige det,“ sagde Hinduen rolig. „Her kender du mig ikke, men følg med, saa vil du kende mig.“

De gik atter gennem en Række pragtfulde Sale. Den sidste endte med et ganske simpelt Forhæng af Bambus-Trevler. Hinduen slog det til Side, og de traadte ind i et lavt, firkantet Rum. En forslidt Bastkøje hang i et Par rustne Jærnkroge under Loftet. Væggene var af halvmugne Rør. Over en Træstol hang en Kulsæk og et Par snavsede Lastdragerseler, paa en Skibskiste laa en Dolk, hvis Skede omhyggelig var svøbt i et Stykke gammelt

Faareskind, og paa en Krog ved Døren skinnede et rødt Skuldergehæng, indvirket med Sølv.

„Kender du den?“ spurgte Hinduen, og drog Dolken ud af sit Hylster.

„Samanta Tschandra! Nej, lever du endnu?“ raabte Kommandøren. „Men, i Alverden, hvorledes er du kommen her?“

„Brahma har ført mig ad underlige Veje,“ svarede Samanta. — „Her staar vi ved Vandringens Begyndelse.“

„Din Hytte fra Trankebar? Men hvorfor har du ladet alt dette indrette saaledes?“

„Fordi Rigdom avler Overmod; Overmod Hovmod, og Hovmod et haardt Hjerte. Alle i Singapur véd, at jeg har Iosset Kul ved Havnen som Kuli, da jeg kom hertil, og alle véd, at jeg nu holder Handelen paa Siam i min Haand. Men stundom husker jeg selv kun det sidste, og derfor er dette indrettet saaledes. Her bliver mit Hjerte blødt for Brahma, og jeg er bedre, naar jeg gaar ud, end da jeg traadte ind.“

„Men hvorfor forlod du Trankebar, som du elskede saa højt?“ spurgte Kommandøren.

„Kom og se,“ svarede Samanta, „og du vil forstaa mig.“

Atter vandrede de tilbage gennem den samme Række Pragtværelser, indtil de standsede foran en massiv Dør, hvis kunstigt forarbejdede Laas bragte Kommandøren paa den Tanke, at de stod ved Indgangen til den rige Købmands Skatkammer. Samanta tog en Nøgle frem af sin Kaftan, aabnede den svære Dør og sagde: „Aldrig har nogens Haand, uden min, rørt ved denne Laas; men du skal se, hvad den gemmer. Selv mine Venner véd det ikke.“

I et højt hvælvet Rum, betrukket med farverige Musseliner, stod en rigt udskaaret Kiste under en indisk Baldakin. Samanta aabnede Laasen med en

Nøgle, som han bar paa sit Bryst, og idet han løftede det tunge Laag i Vejret, sagde han: „Her ser du, hvad der drev mig bort fra Hytten til Singapurs Paladser.“

„Dannebrog!“ raabte Kommandøren forbauset, idet han prøvende løftede Fligen af et Orlogssplitflag i Vejret.

„Ja, Dannebrog! Det gamle, smukke Flag, som alle Trankebars Mænd og Kvinder græd over, da det faldt. Thi vid, Commodore, — dette er Flaget fra Dansborg Fort. Jeg strøg det den sidste Aften; jeg tog det — og jeg har maattet lide meget derfor.“

„Brave Samanta!“ udbød Kommandøren og knugede hans Haand. „Gid alle mine Landsmænd tænkte som du!“

„De sagde, jeg havde stjaalet det,“ vedblev Samanta med lav Stemme; „men det er ikke sandt — jeg stjal det ikke! Jeg tog det, fordi Guvernøren sagde, at ingen vilde spørge derom. Men Englænderne spurgte. De vilde have det — hænge det op i Fortets Arsenal. O nej, Commodore, de fik det ikke! De kastede mig i Fængsel, de piskede mig — men de fik det ikke! Jeg flygtede med det; jeg kom til Singapur med det; jeg havde det i min Hytte, da jeg som Kuli lossede Kul i Havnen, og nu skal det ligge der, til den Dag kommer, da det atter kan hejses for alle Trankebar mænd, som elsker Danmark.“

„Ak, Samanta,“ svarede Kommandøren, „den Dag vil du aldrig se. Danmark er blevet meget mindre, siden Flaget faldt fra Dansborg paa Trankebars Strand.“

„Nu vel,“ svarede Samanta bedrøvet, „saa skal mit Legeme hylles deri, naar jeg bæres paa Baalet. Hvad jeg har elsket højest i Livet, skal i Døden følge mig til Brahma og hans evige Stjerner!“
